

Och dör din stämma bort, en suck i stormars gny,
Så hög en tröstfull blick mot bättre dar, som gry!

Det ges en himmelsk kraft, J jordens millioner!
Som, genom seklers djup och öfver spridda zoner,
Ledsagat edra fjät i oafhängig gång
Utaf systemers ebb och stumma ödens tvång.
Vid skymten af det sken en nattlig lampa sprider,
Jag öppnar världens bok, jag bjuder flydda tider
Ur dunkla minnens famn, att vittnande stå opp
Till nya slägters ljus i nya åldrars lopp.
Hvem var den usla stam, i tidehvarfvens gryning,
Med barndomens gestalt och ålderdomens tynning,
Åt döfva skickelser och qväfvande behof
Och djurliga begär ett öfvergifvet rof?
Jag såg en ömklig mask sig på en stoftpunkt vrida,
Knappt af instinkten lärd mot krossaren att strida,
En obesinnlig stund, i vanmakt och i nöd —
Och lönt för qualens lif med hopplöshetens död.
Hur olik denna stam, ur åldrars aska runnen,
Med seger på natur och brist och öde vunnen,
Förskönad till sin form, förädlad till sin art,
Som framgår, mognande, med tidens stilla fart!
Snart, kring ett fridsamt klot, lycksaligare ätter
Välsigna himlens nåd och skörda jordens slätter;
Bland lydiga begär förnuftets thron står opp,
Och kröner dygdens lif med Elyséens hopp —
Och tempel träda fram, och helga skalder sjunga,
Och stater bilda sig, och segerhjeltar ljunga,
Och mildhet skipar rätt, der visheten ger lag,
Och konster blomstra upp till båtnad och behag.
Hvem är den genius, som dessa under stiftar:
Som öfver tingens gång och jordens öden viftar,